

Żądania

Przedmiotem postępowania jest stwierdzenie nieważności indywidualnej decyzji zawartej w art. 13 ust. 7 dyrektywy 2010/75/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (Dz.U. L 334, s. 17), w zakresie, w jakim wprowadza się w niej dla państw członkowskich obowiązek przestrzegania konkluzji dotyczących najlepszych dostępnych technik zawartych w pkt 3.5 „Dokumentu referencyjnego dotyczącego najlepszych dostępnych technik w przemyśle cementowym, wapienniczym oraz produkcji tlenku magnezu” (Dz.U. C 166, s. 5) przy określaniu warunków pozwoleń udzielanych przez właściwe organy instalacjom wytwarzającym tlenek magnezu, dla których zgodnie z ww. dyrektywą pozwolenie jest wymagane.

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- tytułem żądania głównego, o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji,
- pomocniczo, na wypadek gdyby Sąd nie stwierdził nieważności omawianej decyzji w odniesieniu do pkt 3.5 dokumentu referencyjnego w całości, w każdym razie o stwierdzenie jej nieważności w odniesieniu do pkt 3.5.5.4 dokumentu referencyjnego, w tym zwłaszcza poziomu emisji określonego w tabeli 3.11. oraz
- w każdym razie, o obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 4 zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący braku właściwości Komisji Europejskiej.

Skarżące podnoszą w tym względzie, że Unia Europejska nie posiada kompetencji do objęcia produkcji tlenku magnezu dokumentem referencyjnym.
- 2) Zarzut drugi dotyczący istnienia istotnych braków formalnych, a konkretnie:
  - braku poinformowania skarżących o otwarciu postępowania w sprawie opracowania dokumentu referencyjnego i opóźnienia w przystąpieniu przez nich do tego postępowania,
  - braku w dokumencie referencyjnym „split views” przedstawionych przez skarżące,
  - niedochowania terminu wyznaczonego na analizę ostatecznego projektu dokumentu referencyjnego.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 1 dyrektywy 2008/1/WE dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli.

Skarżące podnoszą w tym względzie, że dokument referencyjny narusza cel określony w art. 1 wspomnianej dyrektywy, polegający na ochronie środowiska jako całości, a tym samym naruszają go także konkluzje zawarte w pkt 3.5 wspomnianego dokumentu referencyjnego, którym zaskarżona decyzja nadaje moc wiążącą.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia ogólnej zasady równego traktowania, ponieważ zaskarżona decyzja traktuje w taki sam sposób przedsiębiorstwa znajdujące się w odmiennej sytuacji.

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2011 r. — Petroci przeciwko Radzie

(Sprawa T-160/11)

(2011/C 139/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Petroci Holding (Abidjan, Wybrzeże Kości Słoniowej) (przedstawiciel: M. Ceccaldi, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji 2011/18/WPZiB oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 25/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 560/2005 nakładającego określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej — w szczególności w odniesieniu do spółki PETROCI;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty podniesione przez skarżącą są co do istoty identyczne bądź podobne do tych, które zostały powołane w sprawie T-142/11 SIR przeciwko Radzie.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2011 r. — High Tech Srl przeciwko OHIM — Vitra Collections (kształt krzesła)

(Sprawa T-161/11)

(2011/C 139/50)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: High Tech Srl (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Florida i R. Florida)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Vitra Collections AG

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego nr 2298420

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Trójwymiarowy graficzny znak towarowy, którego przedmiotem jest „Alu chair” (wspólnotowy znak towarowy nr 2298420) dla towarów należących do klasy 20

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Vitra Collections AG

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. e) pkt iii) rozporządzenia nr 207/2009. Skarżąca podniosła również, że rejestracja znaku towarowego miała na celu wykluczenie jej z rynku przedmiotów typu design, które stały się własnością publiczną i w efekcie stanowi rejestrację dokonaną w złej wierze

Decyzja Wydziału Unieważnień: Oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Błędna wykładnia i błędne zastosowanie art. 7 ust. 1 lit. e) pkt iii) oraz art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2011 r. — Cofra przeciwko OHIM — O2 (can do)

(Sprawa T-162/11)

(2011/C 139/51)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Cofra Holding AG (Zug, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci K.U. Jonas i J. Bogatz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: O2 Holdings Ltd (Slough, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 stycznia 2011 r. w sprawie R 242/2009-4;

— obciążenie strony skarżącej i — w razie wstąpienia do postępowania — innych jego uczestników kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: O2 Holdings Ltd

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „can do” dla towarów i usług z klas 9, 16, 25, 35, 36, 38 i 43

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „CANDA” zarejestrowany dla towarów z klasy 25.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 15 i 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾ oraz zasady 22 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 ⁽²⁾, ponieważ Izba Odwoławcza, dokonując oceny dowodów używania pozwalającego na utrzymanie praw do znaku zastosowała zbyt ściśle kryterium i nie uwzględniła w wystarczającym zakresie sytuacji zakładowej w przedsiębiorstwie skarżącej. Następnie naruszenie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza niesłusznie pominęła rozmaite dokumenty przedstawione celem dowiedzenia używania pozwalającego na utrzymanie praw do znaku, na który powołano się w sprzeciwie. Wreszcie naruszenie art. 75 zdanie 2 rozporządzenia nr 207/2009 z uwagi na to, że Izba Odwoławcza nie poinformowała skarżącej, iż przedstawione przez nią dowody używania wydają się niewystarczające, i nie umożliwiła skarżącej przedstawienia dalszych dowodów na rozprawie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2011 r. — Cofra przeciwko OHIM — O2 (can do)

(Sprawa T-163/11)

(2011/C 139/52)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Cofra Holding AG (Zug, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci K.U. Jonas i J. Bogatz)